

Vabilo.

Ker z denašnjo številko završuje »Ljubljanski Zvon« o smi svoj tečaj, obrača se do svojih sotrudnikov in naročnikov s prijazno prošnjo, da bi mu zvesti ostali tudi v novem devetem letu njegovega izhajanja.

Programa svojega »Ljubljanski Zvon« v novem tečaju ne bode izpreminjal.

Gojil bode tudi odslej v prvi vrsti leposlovje v najširjem pomenu te besede.

Priobčeval bode znanstvene in ukovite razprave iz različnih oddelkov človeškega znanja.

Zbiral bode národno blagó.

Skrbel bode za točen pregled sočasnega slovenskega slovstva in imenitnejših proizvodov drugih slovanskih literatur, zlasti hrvaške, ter napósled poročal o napredovanji domačih književnih in umetnostih zavodov.

Izmed spisov, katere misli »Ljubljanski Zvon« priobčiti po novem letu, omenjamo zlasti daljše povesti

„Rošlin in Vrjanko“,

katero je za list naš spisal v Slovencih priljubljeni pripovedovalec Janko Kersnik.

Takoj v prvi številki začne priobčevati Stritarjevo razpravo o

Levstiku,

ki je bila v Slovenskem klubu na Dunaji vzprejeta s toliko pohvalo.

Vrhu tega poudarjamo, da so »Ljubljanskemu Zvonu« ohranjeni dozdanji preskušeni in priljubljeni sotrudniki njegovi, in da takoj v prvem zvezku prične več zanimivih daljših povestij in razprav.

Opiraje se na zgoraj razviti program, kakor tudi na dozdanje svoje delovanje, nádeje se »Ljubljanski Zvon«, da mu tudi prihodnje leto ostanejo zvesti dozdanji njegovi prijatelji, da se pa okoli njega zberó še novi podporniki. Saj je naloga, katero mu je zvrševati lepa in plemenita: vsestranski razvoj beletristične književnosti slovenske!

V Ljubljani 1. decembra 1888.

Uredništvo „Ljubljanskega Zvona“.